

РЕШЕНИЕ

№ 2418

гр. София, 03.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в публично заседание на 12.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **8400** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) вр. с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. К. Х., гражданин на И., срещу решение № УП-486/09.09.2011г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ), с което на основание чл. 75, ал. 1, т.2 и 4 от ЗУБ му е отказал да му предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са въведени оплаквания, че решението е издадено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон – чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Административният орган при постановяване на решението не бил анализирал фактите и обстоятелствата заявени с бежанската му история. Не е преценил ролята на държавата срещу криминални посегателства, каквито представлява кръвното отъщение и че видно от информацията за И. тази държава не може да противодейства и затова за него съществува реална опасност за живота му. В нарушение на задължението си по чл.4, ал.4 от ЗУБ органът не е обследвал последиците от завръщането му в страната и отказът му не е аргументиран с действително налични условия, че кандидатът ще бъде закрилян от полицейските власти и няма да има посегателства. Сочи като нарушен чл.19, ал.2 от Х. за европейските права. Поддържа се, че при издаване на решението административният орган неправилно тълкува и прилага нормата на чл. 9 от ЗУБ и възприетото задължително тълкуване на чл. 15 буква „в” от Директива 2004/83/ЕО. Изтъква, че цитираната разпоредба от общностното право касае не насилие, насочено спрямо

личността на търсещия закрила, а заплахата на личността поради ситуация на безогледно насилие, което означава, че липсва личен елемент или степен на персонализация, съобразно които да се преценява заплахата и необходимостта от закрила. Позовава се и на Решение от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности по дело № С-465/ 07 г., в чиито мотиви съдът изрично е приел, че молителят за субсидиарна закрила /хуманитарен статут/ не е необходимо да доказва, че е индивидуално застрашен в страната си на произход по причини и фактори, произтичащи от личните му обстоятелства. Сочни, че константната практика на ВАС била в този смисъл. Цитираната в решението информация като изготвена от самия орган не била обективна, сочи справка за И. от 20.03.2011г. в която по оценка на Ч. кръст 2010г. е белязана от нестабилност, комбинирана с изблици на спорадично насилие, при което хиляди обикновени граждани продължават да са изложени на риск от непредвидими самоубийствени атентати и други форми на въоръжено насилие, особено в шест провинции. Заявява и вземане предвид и редица самоубийствени атентати през месец юли и август 2011г., които взели многобройни невинни жертви. Жалбоподателят прави лично изявление, че избягал от И., бягайки от смъртта която има там, смята, че има правото да получи статут на бежанец в Б. предвид възрастта и историята си.

Ответникът - Председателят на ДАБ при МС, чрез представител по пълномощие, не изразява изрично становище в заседанието, в което е дадено ход на делото по същество.

Административен съд София град приема от фактическа и правна страна следното като обсъжда становищата на страните и събраните доказателства:

От фактическа страна се установява следното:

Началото на административното производство е поставено с регистриране на кандидата с молба от 11.04.2011г. рег. № УП 4888 по описа на ДАБ. Желанието за предоставяне на статут е потвърдено пред длъжностно лице при ДАБ на 11.04.2011 г., когато е съставен регистрационен лист. Същия ден А. К. Х. е запознат чрез писмени указания на арабски език за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията му, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. Обстоятелството, че той подава първата си молба за закрила е констатирано при проверката в системата Е.. Съгласно декларираните и отразени в регистрационен лист данни, жалбоподателят е иракски гражданин, арабин по етническа принадлежност, [дата на раждане] в [населено място], по религия сунит, с основно образование, професия месар и фризьор, говорещ арабски, неженен, без деца. На 11.04.2011г. на чужденеца е връчена покана за интервю за установяване на националността и маршрута на пътуването му, което е проведено на 12.04.2011г. Х. потвърждава самоличността си съгласно регистрационния лист, а последното му живеене пред да дойде в Б. било от 2008г. в Х., кв. О.. Посочва, че майка му и баща му са в С., има братовчед пребиваващ в Ш.. Описва напускането си на И. в края на декември 2010 г. с тримата си братя и двете си сестри, с които заминали за С. легално, останали в Д. около 20 дни. След това заминал сам с автобус за Т.-А., после И., легално, с паспорт, откъдето след 2 дни се свързал с трафикант, на който имал координати още от И.. Същият го качил на кола и заминал за О., откъдето други двама душиго закарали с кола до границата. Бил заловен близо до едно село през деня. Сочни, че целта на пътуването му е Б. и ако получи право да остане няма да я напусне.

С решение № 2610/18.04.2011г. на решаващ орган при ДАБ, връчено на А. К. Х. на 20.04.2011г., е образувано производство за предоставяне на статут в Р. Б. на А. К. Х..

На 28.04.2011г. длъжностно лице от ДАБ, с участието на преводач от арабски език, е провел интервю с чужденеца, в което излага, че не е бил арестуван, не е бил член на политическа партия или групировка. Не е служил в армията, не е влизал във взаимоотношения с полицията в И.. Напуснал И., защото им било провалено и се чувствали зле психически. През месец май 2002г. баща му, чичо му С. и братовчед му отиват в бар, където става сбиване, започва стрелба и братовчед му бива ранен и на другия ден умира. Той бил син на друг брат на баща му и след смъртта му неговото семейство подава жалба в полицията срещу баща му и чичо му, които тогава вече били избягали в района на С.. От полицията издали заповед за арест на баща му и чичо му. През юни 2002г. баща му заминал за Ш.. Молителя изказва презположение, че ако баща му се бил върнал щял да бъде екзекутиран. След падането на режима баща му се върнал в И. през 2004г., след 2 месеца се преместили в окръг Д.. През май 2005г. братовчедите му направили опит да убият баща му в Б.. До 13.04.2007г. живяли относително, докато братовчедите му убили сина на чичо му С. След няколко месеца бил отвлечен С. братовчед, за което били обвинени те. Преместили се в район Х. от авг. 2007г. до 2008г. и заминали за Х.. Там останали до края на 2010г., но живеели в страх и несигурност. След това заминали за С..

Интервю с оспорващия е проведено и на 19.05.2011г., в рамките на което той е изложил по-подробен разказ за живота си в И. и семейството от което произхожда. На въпрос за причините, поради които напуснал страната си и нежеланието за връщане посочва, че напуснал И., защото имал отправена заплахата за живота им от синовете на чичо му заради кръвна вражда. Те заплашили да убият него и по-големия му брат, цялото му семейство било заплашено. Отново разказва как през 2005г. братовчедите му нападнали и ранили баща му в Б. и закатали да убият него и братята му. Докато живеели в област Д. 2005г.-2007г. братовчедите не знаели къде са. През август 2007г. се преместили в Х., където останали до юли 2008г., след което се преместили в Х. и през това време нямали връзка с братовчедите. От 2008г. до 2010г. живеели в Х., нямали проблеми, но заплахите продължавали. Разбирали за заплахите от лелите и вуйните си. След като братовчедите му убили сина на чичо му С. през 2007г. и след отвлечането на братовчед му З. няколко месеца по-късно страховете му се засилили. На това интервю посочва, че преди 7-8 дни братовчедите разбрали, че е в Б., а брат му в Г., и се закатали, че когато и да се върнат, те ще ги намерят и убият. На въпрос защо в този момент решили да напуснат страната си отговаря, е защото дотогава бил твърде малък и след 2007г. страховете се засилили. Описва отново историята на кръвната вражда, започнала с убийството на братовчед му през 2002г. На въпрос дали са уведомили полицията за случая обяснява, че се оплакали в полицията през 2005г., когато баща му бил ранен и след жалбата им двама братовчеди (братя на убития) били арестувани, но ги пуснали след няколко месеца. Повече не се свързвали с полицията. Дава отговор на въпрос за насочване на заплахата към него и брат му, защото са най-големи, а отмъщението трабвало да е такова, за да нарани бащата. През 2002г. им били поискани пари да откупят отмъщението, но отказали и поради липса на пари. Уточнява, че няма срок, след който кръвнината да отпада. За споменаването, че семейството му планира да се върне в И., заради обстановката в С. уточнява, че възнамеряват да живеят в Х., роднините няма да знаят къде ще живеят родителите му, щели да търсят него и брат му, тъй като жени не се убиват за отмъщение. Към причините за нежелание да се върне в И. добавя и общата обстановка там, липсата на сигурност. Районът на Х. бил кюрдски, като посленото се характеризирало с расизъм

спрямо арабите. На въпрос защо не се преместил на друго място отговаря, че за толкова години се местили нееднократно. Конкретното му искане към Р. Б. е за закрила и сигурност, иска да остане тук, дори и да не му се даде закрила щял да остане, искал да ходи и да вижда майка си и брат си в С. или Т..

Към административната преписка са приложени две справки на Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд“ за състоянието на сигурността в И. за състоянието на сигурността в централен И. и Европейската практика при разглеждане на молби за закрила на иракски граждани от 30.03.2011г. (л.13) и за практикуване на кръвно отмъщение в централен И. и отношение на властите към извършителите и потърпевшите (л.11). В справката за ситуацията в И. са цитирани оценките за състоянието на сигурността в Централен И. на различни организации и държави. Според някои от тях: – Международен комитет на Ч. кръст: - 2010г. е белязана с нестабилност, комбинирана с изблици на спорадично насилие, хиляди граждани са изложени на риск от непредвидими самоубийствени атентати и други форми на въоръжено насилие, Мисията на О. за подпомагане на И. - продължават нападенията над религиозни и етнически групи, жителите на Б. могат да бъдат обект на нападение по причини на професионалното им положение, религия или етнически произход, Б. счита, че в петте централни провинции на И. липсва ред и законност, населението е поставено в позицията на потенциална жертва, положението не е стабилно. Според редица други източници обаче ситуацията в И. като цяло се подобрява: „Инцидентите, свързани със сигурността остават на най-ниско ниво от последните 5 години, като напредъкът в подобрението на сигурността остава стабилен“ – Доклад на Министерството на отбраната на САЩ. Инцидентите през 2010г. са намалели с 45% спрямо 2008г., а спрямо 2009г. 14% Според цитирани в справката статистически данни на ВКБООН през 2010г. са се завърнали доброволно 59510 иракски граждани, от които 8680 бежанци. Според Шведския миграционен борд като цяло държавата И. е в състояние да осигури закрила на гражданите си. Според Съда по миграция в С. ситуацията в И. се е подобрила значително, налице е намаление на сектантското насилие, религиозните милиции са ограничили действията си, „Ситуацията на сигурност за сунитите в Б.“ - (какъвто е молителят) – „се е подобрила, повишени са възможностите на полицията. Няма индикации, че иракската власт не желае или че ѝ липсват възможности да предостави закрила на конкретни лица, които се опасяват от преследване на религиозни милиции“. Напредъкът се отчита и от А. и Г., донякъде и от О. К.. Цитирани са съдебни решения - на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) от 2009г., според което въпреки несигурността, положението „не е толкова сериозно, че само по себе си да е нарушение на чл.3 от Европейската конвенция за правата на човека“, и на Висшия трибунал (Камара по миграция и убежище) на О. К. от 2010г., според което не са „налице фактически основания, които да предполагат, че всяко гражданско лице, което се завърне в И. би било изложено на риск от тежки посегателства единствено и само поради неговото присъствие в И..“, „възможно е да се обмисли вътрешно преселване“, „за обикновения гражданин няма реален риск от преследване по смисъла на конвенцията“, насилието наистина е „неприемливо високо, но преобладаващата част от насилието е насочена срещу лица със специфични характеристики“. Справката относно кръвното отмъщение в Централен И. описва кръвното отмъщение като универсален обичай в общества, изградени на племенен или кланов признак и задължаващ рода на убит мъж да потърси възмездие за убийството чрез смъртта на убиеца или член на семейството му и

предполага, че в И. се практикува между кюрдските племена и между арабите сунити и шийти. Не е намерена конкретна информация в няколкото ползвани авторитетни международни източници за извършване на убийства в И., чиято причина е кръвно отмъщение. Изказва се голяма вероятност да е имало такива убийства, но те като правило не се съобщавали на властите и не се отчитат от статистиката – може само да се предполага, че в основата на някои убийства стои отмъщение за извършено в миналото убийство. За иракското общество като организирано на племенен принцип и спазващо племенното право е много вероятно според изложеното в справката хората да потърсят справедливост и решение на възникнали проблеми чрез племенните механизми, като когато възникват спорни въпроси между двата рода, за тяхното разрешаване замесените страни се обръщат към племенния съвет.

След изясняване на бежанската история и на основание приложените по делото справки за ситуацията в И. и кръвното отмъщение, интервюиращият орган е изготвил становище до председателя на ДАБ рег. № УП 4888/31.05.2011г., в което мотивирано предлага бъде отказано предоставянето на закрила, тъй като не е установено наличието на предпоставките по чл. 8 и 9 от ЗУБ.

С обжалваното решение на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ председателят на ДАБ при МС е отказал предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут по реда на ЗУБ на жалбоподателя. Мотивирал се е, че не са налице материално-правните предпоставки за уважаване на молбата му за предоставяне на закрила, тъй като не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплаха, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Органът след като прави анализ на бежанската история на кандидата, изложена при трите интервюта я намира, че не може да обоснове извод от риск от преследване или тежки посегателства спрямо молителя по смисъла на ЗУБ. По отношение искането за хуманитарен статут в решението е обсъдена информацията в приложената справка за подобряване състоянието на сигурността в И. и е прието, че нивото на насилие в И. не е такова, което съотнесено към личните причини на молителя да обуслови предпоставките за хуманитарен статут. Изводът, касаещ приложението на чл.9, т. 3 от ЗУБ – реална опасност от тежки посегателства като тежки и лични заплахи срещу живота или личността на търсещия закрила като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, е за липса на реален риск от тежки посегателства по чл.9, ал.1 от ЗУБ. Отбелязано е и, че не се установяват и предпоставките за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл. 9, ал.6 от ЗУБ, тъй като чужденецът не е заявил член на семейството му да има предоставен статут по чл.9, ал.8 от ЗУБ.

Решение № 486/ 09.09.2011 г. на председателя на ДАБ е съобщено на А. К. Х. с участието на преводач на 14.09.2011г. Жалбата, по която е образувано делото, е депозирана в администрацията на ответника на 27.09.2011г.

Жалбоподателят представя в съдебното производство: препис извлечение от регистъра за починали граждани с данни за починал с име А., роден 1985г., с баща С. Х. и майка З. У., починал на 25.06.2007г., застрелян в гърдите и болничен лист от Университетска болница „Ал-К.“ с дата 20.05.2005г., който удостоверява, че от 12.05 до 20.05.2005г. К. Х. А. (баща му) е бил пациент с прорезни рани в областта на корема, дясното бедро и лявата ръка.

При установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок от активно легитимирано лице и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗУБ – председателя на ДАБ – МС, който е с правомощията орган да взема решение относно молбите за предоставяне на статут в общото производство по ЗУБ - чл. 75, ал. 1.

При издаването е спазена предвидената в закона писмена форма и не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорващия е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила в РБ, проведени са интервюта с кандидата на разбираем от него език (арабски език). В съответствие с изискването на чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС и чл. 58, ал. 7 от ЗУБ е взето становище на ДАНС по подадената от чужденеца молба за закрила, в което е изразено становище, че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в РБългария на молителя, в случай че отговаря на условията по ЗУБ.

Съдът намира, че оспореното решение е издадено в съответствие с материалния закон и целта му. Съображенията са следните:

Р. Б. предоставя статут на бежанец на чужденец, който изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея - чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Според чл. 8, ал. 4 и 5 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. При това не е достатъчно подобен вид преследване да е характерно за дадената страна *поначало*, преследването трябва да е било насочено *конкретно* спрямо търсещото закрила лице. Затова и твърденията на всяко търсещо закрила лице следва да се ценят конкретно и строго индивидуално. В този смисъл са изложени подробни съображения на интернет - страницата на ВКБООН (www.unhcr.org), отнасящи се именно за търсещи закрила лица от И..

В конкретния случай оспорващият изрично посочва пред съответното длъжностно лице в ДАБ, че не е бил преследван от страна на официалните власти в родината му, нито е оказван контрол или натиск от друга група или групировка по причини на етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група. Опасенията, изложени от кандидата са свързани със заявена заплаха от кръвно отмъщение, което не се свързва с предпоставките посочени в чл.8, ал.1 от ЗУБ. Семейната вражда не е била по причина на раса религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Съгласно приложената справка относно практикуването на кръвно отмъщение има

предположения за практикуване на кръвно отмъщение и в някои области на трети сигурни страни като Ф., И., Г., Т., освен вероятното му практикуване в И.. Видно от изложеното от самия кандидат на интервюта при оплакването си в полицията през 2005г., когато баща му бил ранен, двама от братовчедите му били арестувани за няколко месеца, като повече не са се обръщали към полицията. От справката се установява, че като правило убийствата от кръвни отмъщения не се съобщават на властите и не се отчитат от статистиката, така че съществуват само предположения за тяхното практикуване в И.. Предвид това необосновано се явява твърдението в жалбата, че липсва каквото и да било противодействие от страна на държавата на криминални прояви в защита на своите граждани. Следва да се сподели довода в становището на експерта от ДАБ, че отправените към Х. заплахи в периода 2002-2010г. не могат да се квалифицират като пряко насочени спрямо него (заплахите са устно отправяни, в повечето случаи дори непряко, а чрез посредничеството на лелите му) и като тежки и неизбежни. Ако се следва логиката на кръвното отмъщение, при която принципа е „око за око“ същото е следвало да приключва с твърданото убийство от страна на братовчедите на сина на чичото на жалбоподателя С. през 2007г. и отвличането на братовчедка З. месеци по-късно. В последните години преди да напусне И. от август 2007г. до декември 2010г. кандидатът по изложените от самия него данни е живял сравнително необезпокоявано първоначално в Х., а след това за близо две години в Х., като не е имал връзка с братовчедите му и разбирал за заплахи опосредено чрез лелите и вуйните му. Към това следва да се добави и намерението на семейството му да се завърне от С. (където е общоизвестно, че към момента положението е значително по-напрегнато отколкото в И.) в И., Х., където роднините нямало да знаят къде ще живеят. Ето защо, при детайлите на разказаната от кандидата история, наведените от него причини да напусне страната си на произход не могат да се определят като преследване по смисъла на чл.8, ал.4 и 5 от ЗУБ и не попадат под квалификацията „нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост“, че да обосноват предоставяне на статут на бежанец. Това мотивира съда да приеме за законосъобразен извода на органа за неоснователност на искането на иракския гражданин за предоставяне на бежански статут.

По отношение на извода за липсата на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут спрямо чужденеца по чл. 9 от ЗУБ съдът намира, че и в тази част решението е законосъобразно. Споделя изцяло доводите на административния орган, че изложената фактическа обстановка не изпълнява някоя от хипотезите на чл.9, ал.1 (молителят в държавата на произход е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт) и ал.8 (други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците) от ЗУБ. От бежанската история на молителя не се извежда същият да е бил принуден да напусне родината си И. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унизително отнасяне,

смъртно наказание или екзекуция или други тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, нито е застрашен от такива посегателства при завръщането си в страната по произход. Както вече се посочи не се установява срещу А. К. Х. да е имало конкретни посегателства или да е преживял насилие докато е бил в страната си. Безспорно обстановката в И. продължава да е неспокойна и несигурна и вероятно жалбоподателят има своите лични мотиви, свързани и с порастването му и страхът от преследване от роднините му като възрастен. В случая обаче тези мотиви, и фактите на които се основават, не обосновават търсената закрила на статут на бежанец и хуманитарен статут и законосъобразно председателят на ДАБ е отказал предоставянето им с оспореното решение.

Д. на жалбоподателя за немотивиране на решението е неоснователен. В оспореното решение административният орган е спазил изискването на чл.75, ал. 2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история (и то в детайли) заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход и относно обичая на кръвното отмъщение. От събраната в производството информация за положението в И., преценена заедно с личното положение на молителя, също може да се направи извод, че то не е такова, че да предполага само по себе си предоставянето на хуманитарен статут като се предполагат за молителя тежки и лични заплахи срещу живота или личността му (счита се за установено наличието на такива): степента на безогледно насилие в И. не достига толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в И., поради самия факт на присъствието си на територията на И. се излага на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи срещу живота или личността му (аргумент от решение от 17 февруари 2009г. на С. по дело № С-465/2007г. и анализ на данните от справките за И.). В приложената справка относно състоянието на сигурността в И. (№ 1564/30.03.2011г.) е отчетено нестабилното положение в И., изблици на спорадично насилие в различни форми (самоубийствени атентати, целенасочени убийства на високопоставени служители, отвлечения и други), но същевременно е отчетено и подобряване на положението в тази страна в сравнение с предходни години, както и че иракските сили за сигурност и съдебната система отбелязват напредък, властите желаят да предоставят закрила, макар и в много случаи поради високата степен на масови атаки закрилата от държавата да не е достатъчна. Цитирани са данни за намаляване на инцидентите (сравнение 2007-2008-2009г.) и данни на ВКБООН за завърнали се доброволно в И. 59 510 иракски граждани (за цялата 2010г.), сред които и 8,680 бежанци в европейските държави. Справката, на която се е позовал административният орган е от 30.03.2011г. (л.13) и в нея се изброяват подбрани различно публично достъпни източници на информация, поради което съдът намира справката за сравнително актуална и за обективна. Разгледана в цялост справката за състоянието в И. навежда на извод за тенденция към подобрене (в сравнение с предходен тежък период), макар и все още с характеристики на нестабилност и терористични актове и като цяло само по себе си положението в тази страна не обосновава предоставяне на хуманитарен статут на всяко цивилно лице независимо от личната му история. От последните данни за положението на И.

не може да се направи извод за наличие на въоръжен конфликт, поради което законосъобразен е изводът за неприложимост на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно цитиран в справката доклад на Службата за изследване на К. на САЩ от 1 март 2011г. „Политика, избори и изследване на процесите в И.“ се посочва „Считаме, че в провинция Д. като цяло се наблюдава продължаващо подобрене на ситуацията на сигурност. „Ал-К. в И.“ определено е изтласкана към планинските области, а подобреното състояние на сигурност рефлектира върху значително увеличаване брой завръщащи се иракчани. Проблеми все още съществуват, но положението в Д. в най-голяма степен оказва влияние върху значителното намаление на инцидентите със сигурността, които ние наблюдаваме в И.“ В посочената провинция на И. – Д. се намира [населено място], в който жалбоподателят и семейството му са живеели през последните две години преди да напуснат И. и където семейството има намерение да се завърне от С..

В горния смисъл е и актуалната практика на ВАС на РБ, Трето отделение, по спорове за предоставяне на бежански и хуманитарен статут на кандидати от И. – решение № 4766/02.04.2012г. по адм.дело № 12799/2011г., решение № 5877/25.04.2012г. по адм.дело № 13613/2011г., решение № 5418/12.04.2012г. по адм.дело № 14788/2011г.

По изложените съображения настоящият съд намира, че обжалваното решение № 486/09.09.2011г. на Председателя на ДАБ е законосъобразно и жалбата на А. К. Х. срещу него следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от горното и на основание чл.90 от ЗУБ и чл. 172, ал. 2, предл. посл. от АПК, Административен съд София град, I отделение, 6-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на **А. К. Х.**, гражданин на И., срещу решение № УП-486/09.09.2011г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, с което е отказано да бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Р. Б. в 14 - дневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

(Боряна Бороджиева)